

GALERIE ONRUST AMSTERDAM

PERSBERICHT — 20 mei, 2017

Emma Talbot

The World Blown Apart

27 mei – 1 juli, 2017

Opening Zaterdag, 27 mei, 16 - 18 uur

The World Blown Apart

Stel dat je met één druk op de knop je gedachten in beeld kon brengen. Een print van het complete arsenaal van beelden en gevoelens die bewust én onbewust door je heen schieten. Een soort *mental image*. Hoe zou dat eruit zien? Het werk van de Engelse kunstenaar Emma Talbot lijkt er dicht in de buurt te komen. Hierin vermengen herinneringen, angsten en obsessies zich met actualiteit, mythes en dichtregels. Talbot verbeeldt ze in talloze kleine tekeningen die ze vervolgens samenbrengt op grote zijden doeken. Herkenbare situaties naast raadselachtige taferelen. Alsof elke tekening een klein raampje is waardoor je bij een deel van het brein van de kunstenaar naar binnen kijkt.

Talbot (UK, 1969) kreeg de afgelopen jaren veel aandacht voor haar naïeve, cartooneske tekeningen van intieme momenten. De eerste ontstonden tien jaar geleden, na de dood van haar man. Waarom zou ze daarna nog kunst maken, vroeg ze zich destijds af. Waarom nog scheppen? Was het kunstenaarschap nog zinvol? Was het leven dat überhaupt? *The World Blown Apart*. Talbot stopte met schilderen en bereikte het dieptepunt van haar bestaan. Van daaruit begon ze te tekenen. Zonder beperkingen, alles wat er naar boven kwam. Ze tekende huiselijke taferelen en dagelijkse beslommeringen maar ook fobieën en waanbeelden. De tekeningen worden bevolkt door stripachtige figuurtjes met kleine lijfjes en te grote, gezichtloze hoofden. Ze draaien plaatjes op zolder, liggen huilend op bed, doen gezamenlijk de afwas of helpen kinderen op weg. Soms vrolijk, dan weer pijnlijk, vaak herkenbaar en af en toe grenzend aan het paranormale. Korte scènes, onheilspellend als een filmstill, omdat de afloop ongewis is. Soms beperkt Talbot zich tot louter woorden: een kreet, een dichtregel of een songtekst. Nu ze het kunstenaarschap toch al had opgegeven was tenslotte alles mogelijk. Gaandeweg begon ze die tekeningen te combineren. Eerst in losse constellaties, later bracht ze ze samen op doek. Nu, ruim 10 jaar later, brengt ze tekst en beeld bij elkaar op loshangende zijden kleden. Intrigerende combinaties waarbij de kunstenaar zich niets lijkt aan te trekken van de logica van tijd, plaats en ruimte.

Talbots studio bevindt zich in het hart van een Londens ateliercomplex. Letterlijk in het midden van het gebouw; zonder ramen en noorderlicht, zonder geluiden van langs hollende kinderen of voorbijrazend verkeer. Als ze de deur van haar studio opent, wordt ze met niets anders geconfronteerd dan met zichzelf. “Als ik werk heb ik de buitenwereld niet meer nodig”, zegt Talbot. “Die heb ik al in me opgenomen. Afzondering is een goede manier om me te concentreren op mijn innerlijk, op herinneringen en gevoelens. Die zijn voor mijn werk waardevoller dan het uiterlijk.”

Op haar bureau ligt Ira Progoffs *At a Journal Workshop* waarin de Amerikaanse psychotherapeut beschrijft hoe je je onderbewuste kan aanspreken om levenspatronen te

doorgronden. De methode is bedoeld om de toekomst meer te sturen, meer grip te krijgen op het leven. Talbot lijkt het boek vooral te gebruiken om beelden uit het verleden helder voor de geest te halen en zich in te leven. Persoonlijke herinneringen aan haar middelbare school bijvoorbeeld, waarvan ze de setting uit het hoofd vrij precies natekende, of familie verhalen over de wanhoop en ontredde van haar moeder als jonge vrouw. Maar ook klassieke mythes, gedichten van T.S. Eliot en feministische filosofen als Luce Irigaray en Hélène Cixous. Stuk voor stuk kunnen ze aanleiding zijn voor verassende, grappige en aangrijpende tekeningen die samen als vanzelf nieuwe verhalen genereren. De beelden ‘raken elkaar aan’, versterken elkaar in sfeer, zoals de regels in een gedicht. Ze zetten een bepaalde toon die iedereen op zijn eigen manier kan interpreteren zonder dat je daarbij elk detail hoeft te begrijpen.

Neem het werk *Why Do You Fear The Power Within?* waarin Talbot, geïnspireerd door de Slavische mythe van de heks Baba Yaga en het leven van de Russische Agafia Lykova, een verhaal lijkt te vertellen over vrouwelijke oerkracht. Zo zien we een vrouw die transformeert in een slang en een andere die wijdbreeds in een hut zit terwijl haar vlamkend kruis rokende slierten baart. De raadselachtige scènes zijn aangevuld met opmerkingen als ‘Ancient wisdom lies just behind your eyes so vivid’ – alsof Talbot verleden en toekomst met elkaar wil verbinden – en ‘Death is part of any picture. But first we must let some magic pass between us’. Wil Talbot je aansporen om je open te stellen voor een onzichtbare wereld, voor je eigen intuïtie? De verleidelijke slangachtige lijnen die de scènes met elkaar verbinden brengen je in ieder geval vanzelf in zo’n stemming.

Al tekenend raakte Talbot doordrongen van het feit dat de realistische weergave van de werkelijkheid een constructie is die vooral gericht is op het uiterlijk; begrijpelijk maar ook subjectief en allesbehalve compleet. Talbot kijkt liever naar binnen zoals de symbolisten, die intuïtie en het onderbewuste centraal stelden. En net als afbeeldingen op middeleeuwse altaarstukken zijn logica en eenheid van tijd, plaats en ruimte bij Talbot ondergeschikt aan het vertellen van haar verhaal. En wat is tijd eigenlijk? Je hoort het haar bijna denken in *Time Folded* als ze schrijft: ‘Is Time folded like origami. Old hours tucked behind the sharp creases’. Ondertussen kijk je naar een figuur die uit haar lichaam lijkt te stappen, meerdere armen heeft zoals een hindoestaanse god, flauwvalt en tegelijk verder loopt of verdwaasd in de spiegel kijken naar wat de tijd met haar heeft gedaan terwijl ze even niet oplette. Op de achtergrond worden weelderige bloemen steeds grimmiger. Met haar schijnbaar naïeve blik onttrekt Talbot zich aan een manier van kijken die we als sinds de renaissance gewend zijn. In die zin lijkt haar werk ook een reactie op het post-verlichtingstijdperk waarin we leven. In een wereld waarin we alles met onze geest willen beheersen en waarin iedereen in verbinding staat met zijn eigen device, staat Talbot open voor het transcendente, het onberedeneerbare en de mystiek van de natuur.

Dat komt ook terug in de manier waarop ze haar werk presenteert. Losjes gehangen over koperen buizen, met aan weerszijden gekleurde koorden lijken de werken een rol te spelen in een geheimzinnig ritueel. Ze verleiden en maken nieuwsgierig terwijl ze tegelijkertijd een zekere afstand afdwingen. Alsof Talbot speelt met de suggestie van een hogere waarheid, een vierde dimensie, een raadsel dat zich mogelijk aan je ontvouwt. In haar meest recente installatie *Safe Space* vormen de zijden doeken de bekleding van een tent. Een kleurrijk spektakel is het, dat doet denken aan de pracht van Japanse kimono’s – maar de keerzijde ontpopt zich zodra je de afbeeldingen ‘leest’. Tussen fabriekspijpen en bakstenen kringelen rookpluimen als schreeuwende monden zonder geluid. Tegen een donkere lucht met giftige gassen dansen grillige vlammen. Ze omklemmen scènes over geweld en angst terwijl onverwerkte trauma’s worden verstopt onder een berg kleurige lijnen – het brein is heel goed in struisvogelpolitiek, wil Talbot maar zeggen. Wat een ‘safe space’ lijkt, een veilige haven, is een kwetsbare, tijdelijke ruimte die alles behalve bescherming biedt. Zo staat *Safe Space* symbool voor de onzekere en spannende tijd waarin we leven en waartegen we ons maar moeilijk kunnen wapenen.

Het is een van de krachtige tegenstellingen die voortdurend terugkeren in Talbot's werk. Verleidelijk blijkt verwoestend, veiligheid blijkt een farce, angst gaat hand in hand met vertrouwen en het efemere lichte zijde staat vol met stevige kost. Zo heeft elk beeld een dubbele lading. Door haar belangstelling voor het onberedeneerbare en de onzichtbare werkelijkheid zou je kunnen denken dat Talbot met haar werk buiten de tijd staat. Maar dat is slechts schijn. In *Rhapsody on a Windy Night* citeert ze T. S. Eliot, juist omdat die tussen de twee wereldoorlogen de wrange en onheilspellende tijdgeest wist te vangen die volgens Talbot verwant is aan de onze. En uit de grote pot op *Pandora For Today – Plant Your Scraps of Hope*, ontsnapt een scène die refereert aan Trumps politiek. “Kunst is belangrijker dan ooit”, zegt Talbot. “Het geeft je de mogelijkheid je uit te spreken”. Zo lijkt *The World Blown Apart* niet alleen een poging om grip te krijgen op een onzekere wereld. Maar ook een waarschuwing, een troost en een boodschap om naar je eigen innerlijk te luisteren. De vrijheid die Talbot de kijker biedt om uit alle verschillende informatie een eigen waarheid te destilleren maakt het werk actueler dan ooit.

Esther Darley

Rhapsody on A Windy Night (after T.S. Eliot), 2017
acrylic on silk
c. 202 x 145 cm

Why Do You Fear The Power Within?, 2017
acrylic on silk
c. 210 x 143 cm

Galerie Onrust

Planciusstraat 7
1013 MD Amsterdam
+31 (0)20 420 2219

Woensdag-Zaterdag
13 - 18 uur
www.galerieonrust.nl